

Sophie McKenzie

GELOOF ME

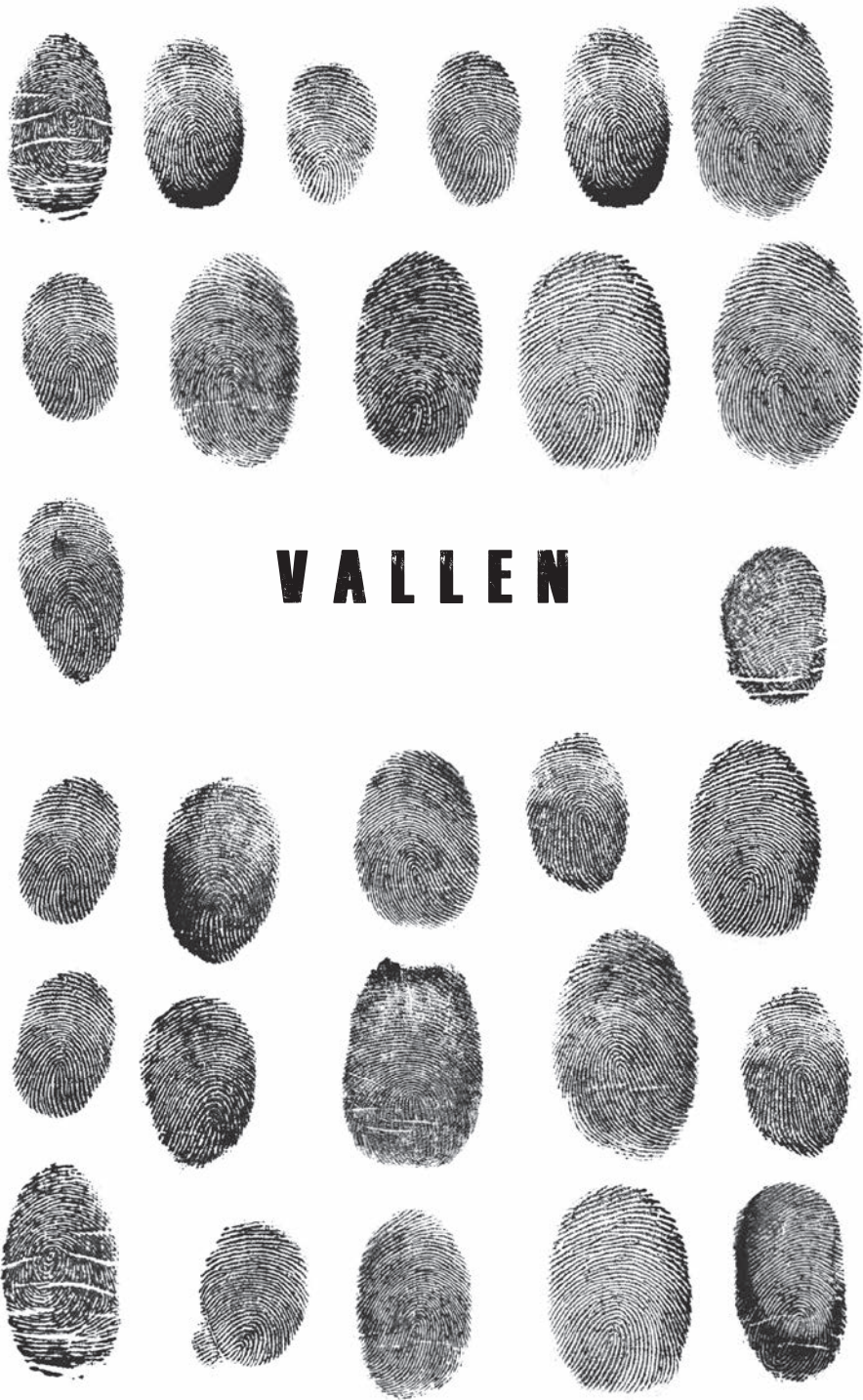
JEUGDTHRILLER

SweetFreak 13m geleden

Kan niet wachten tot je dood bent,
prinses. Kan niet wachten tot
ik je vermoord.

VALLEN

1

Vriendschap is belangrijk.

Toch?

Trouw zijn. Eerlijk zijn. Er voor elkaar zijn. Dat is wat er echt toe doet.

Dat dacht ik in elk geval. Daarom was ik die avond ook niet te beroerd om mijn kamer uit te sluipen om naar Amelia toe te gaan. Mijn bestie, die van streek was. Alweer.

En ja, misschien vond ik het ook wel leuk om mijn moeder een lesje te leren. Zij dacht dat ik al lekker lag te slapen. Wat natuurlijk absoluut niet zo was, want het was nog geen halfelf. Maar dat is typisch mijn moeder... Ze snapt me totaal niet. Niemand snapt me, behalve Amelia.

En dat brengt me weer terug bij die avond laat, toen ik over de overloop ben geslopen...

Ik doe mijn laptop dicht en lees voor de zekerheid Amelia's berichtje nog een keer.

moet je echt zien, pls kom nu, gebruikelijke plek 🙏🙏🙏🙏🙏🙏

Zo te zien is ze flink overstuur. Met een zucht zet ik mijn telefoon uit, voor het geval ik een melding krijg, en ga mijn

slaapkamer uit. Ik zet grote, voorzichtige passen en kijk goed uit dat ik niet op de plek stap waar de vloer kraakt. Beneden staat de tv aan, maar verder is het stil in huis. Mijn broertje Jamie moet elke avond om halfnegen naar bed. Daarom mogen we van mijn moeder na die tijd geen lawaai maken. Ik ben vooral bang dat Poppy, mijn oudere zus, me betrappt terwijl ik stiekem het huis uit probeer te sluipen. Zij zou me dolgraag in de problemen brengen. Ze is nog altijd ontzettend kwaad op me. Haar stomme vriendje George heeft het uitgemaakt, en daar geeft ze mij de schuld van. Dat is echt oneerlijk. Ik heb alleen maar een filmpje van haar naar Amelia gestuurd, waarin te zien was dat ze op vakantie op het strand lag te vozen met een of andere jongen. Gewoon voor de lol. Het was echt niet mijn bedoeling om te stoken tussen haar en haar vriendje. Het was een persoonlijk berichtje, en ik heb heel duidelijk gemaakt dat het hele gedoe niet Poppy's schuld was. Ik heb haar zelfs engelenvleugeltjes op haar rug gegeven en die Spaanse jongen duivelshoorntjes op zijn hoofd. Gewoon om te laten zien dat zij het slachtoffer was, verleid door een sixpack met grote, lachende bruine ogen.

Het probleem was alleen dat Poppy's vriendje George de broer is van mijn beste vriendin Amelia. Bovendien is hij blijkbaar achterdochtig en nieuwsgierig, want hij heeft stiekem op Amelia's telefoon gekeken. En nadat hij dat filmpje had gezien, heeft hij Poppy gedumpt.

Ik kon er echt niets aan doen. En die arme Amelia ook niet. Ik bedoel, ik vind het rot dat Poppy kapot is van verdriet om George, maar als hij zo wantrouwig is dat hij denkt dat hij zomaar kan gaan rondsnuffelen op iemands

telefoon, denk ik dat ze beter af is zonder hem.

Het zou alleen fijn zijn als zij het ook zo zag.

George heeft het de dag nadat we terugkwamen van vakantie uitgemaakt. Dat is drie weken geleden, en mijn zus is nog altijd woedend op me.

Bij haar kamer hou ik mijn adem in. Ik bereid me erop voor dat ze zometeen de deur openrukt en begint te schreeuwen. Maar ik hoor alleen maar gesnik.

Huilt ze? Ik voel me direct schuldig. Ik zou iets willen doen om ervoor te zorgen dat ze zich beter gaat voelen. Hoewel ik eerlijk gezegd niet geloof dat het ware liefde was tussen Poppy en George. Ik bedoel, ik snap dat ze het erg vindt dat hij het uit heeft gemaakt. Maar ze hadden al bijna een jaar iets met elkaar, en als ze echt zo verschrikkelijk verliefd op hem was, zou ze zich toch zeker niet hebben laten aflebben door die Spaanse jongen?

Vlug ga ik de badkamer aan het eind van de gang in. Het raam staat een stukje open, zoals altijd, tenzij het vriest buiten. Ik duw het helemaal open en klauter naar buiten. Met mijn voeten om de afvoerpijp geslagen laat ik mezelf voorzichtig op het dak van het schuurtje zakken, dat een paar meter lager ligt. Beneden trippelt onze kat Rumples over het terras met een dode vogel in zijn bek. Die arme mam wordt helemaal gek als hij daar de keuken mee in komt. Ze raakt heel erg van streek van Rumples moordneigingen, en net als mijn zus kan ze niet tegen bloed. Toch is deze prooi van Rumples een gelukje voor mij... Als mam daardoor wordt afgeleid, is de kans minder groot dat ze gaat controleren of ik al in bed lig.

Het was warm vandaag, als je bedenkt dat het al bijna

eind september is, maar in de avond is het een stuk koeler. Ik rits mijn nieuwe jasje dicht, een zwartsatijnen bomberjack met bloemenborduursel op de rug, schuifel het dak over en ga dan via de schutting de aanbouwkeuken van de buren op. Die hebben ze vorig jaar laten neerzetten. Mam deed poeslief toen ze zich verontschuldigde voor het lawaai en de rommel, maar tegen ons zat ze er de hele tijd over te klagen. Ze zou nog veel meer hebben geklaagd als ze had beseft dat ik via het platte dak heel gemakkelijk kan oversteken naar de muur die grenst aan de straat aan het eind van de onze. Binnen een paar seconden ben ik er, waarna ik mezelf omlaag laat zakken tot op de stoep. Ik ren de weg over en de hoek om, King Street in.

Een paar minuten later klauter ik over het hek het park in en sla de richting in van de speeltuin. Mam nam Poppy en mij daar altijd mee naartoe toen we klein waren. Nog niet zo lang geleden ging ik er met Jamie heen, maar hij gaat tegenwoordig liever naar het bos vlakbij. De schommels hangen in een rij naast elkaar, rinkelen in de wind. Aan de andere kant van het park zie ik nog net de rand van Bow Wood, donker en dreigend achter de straatlantaarns. Amelia is er nog niet. Ik leun zuchtend tegen het spinnenwebklimrek en vraag me af waar ze blijft.

Ik maak gebruik van de stilte om de tekst van mijn eerste scène in *The Sound of Music* te repeteren. Na de audities vorige week heb ik de rol van Maria gekregen. De hoofdrol. Eerlijk gezegd is dat het spannendste wat me het hele jaar is overkomen. Natuurlijk kan ik niet laten merken hoe blij ik ermee ben. Het zou zó niet cool zijn om wie dan ook van mijn vrienden te laten zien dat ik in de wolken ben

omdat ik mee mag doen aan een schoolmusical. Bovendien zouden ze me allemaal superarrogant vinden als ik telkens overdreven enthousiast zou benoemen dat ik de hoofdrol heb. Het is ook niet zo dat ik vind dat ik superveel talent heb. Ik heb geloof ik wel altijd kunnen zingen, en het kost me geen enkele moeite om een tekst uit mijn hoofd te leren. En toen ik in de brugklas zat, stond ik de hele tijd voor de spiegel in mijn slaapkamer zang- en dansnummers te doen. Dan deed ik alsof ik een wereldster was. Nogal gênant om dat nu te bekennen. Hoe dan ook, tot nu toe hebben we pas één repetitie gehad voor *The Sound of Music*. We hebben met de hele cast groepsnummers gedaan. Lachen was dat. Amelia doet niet mee aan de musical. Ze zegt dat ze het doodsbenauwd krijgt bij het idee om op een podium te moeten staan en op te treden voor iedereen, maar ze gaat misschien wel meehelpen met het ontwerpen van het decor.

Waar blijft ze nou?

Opeens herinner ik me dat ik mijn telefoon heb uitgezet voordat ik het huis uit ben geslopen. Ik zet hem weer aan, en meteen hoor ik het geluid van een binnengekomen berichtje. Terwijl ik op het scherm kijk, verwacht ik half en half een boodschap te zien van mijn moeder, woedend omdat ik niet thuis ben en vast van plan me een maand huisarrest te geven. Een paar maanden geleden heeft ze me betrappt toen ik stiekem weg wilde gaan. Ik heb toen beloofd dakhet nooit meer zou doen. Maar het is een berichtje van Amelia.

Carey, waar ben je? 🐱🐱🐱

Ik rol met mijn ogen. In Amelia's eerdere berichtje stond duidelijk dat we elkaar op de 'gebruikelijke plek' zouden ontmoeten. De hele zomer lang was dat het park.

Geërgerd tp ik terug:

ben bij de schommels, jij? 🙄🙄🙄

we zeiden rec

we zeiden schommels

Geen bericht terug van Amelia. Ik ga recht staan en trek mijn jasje dicht om me heen. Zou ze echt boos zijn? Ik weet zeker dat ik gelijk heb over onze ontmoetingsplek. Maar misschien is Amelia te erg in de war om helder na te denken. Ze krijgt de hele week al van die gemene persoonlijke berichtjes op NatterSnap, van iemand die zich SweetFreak noemt.

Als je onder de tien of boven de zestien bent, heb je waarschijnlijk nog nooit van NatterSnap gehoord. Het is een geweldige app waarmee je een soort animatiefilmpjes kunt maken van gemanipuleerde afbeeldingen en die vervolgens kunt delen. Er zijn heel veel van dat soort apps, maar NatterSnap is volgens mij nu de populairste. En absoluut de meest realistische. Anders dan bij, laten we zeggen, SnapChat verdwijnen de posts niet, tenzij je ze deletet. Bij het laatste berichtje van SweetFreak bijvoorbeeld, kreeg Amelia een enorm (echt) varken te zien met haar gezicht er perfect overheen gezet. Het beest was in de modder aan het wroeten en viel vervolgens op een huis dat meteen instortte

onder het gewicht. Ondertussen schoot in neonletters de volgende tekst de lucht in: AMELIA WOZ HERE. Belachelijk natuurlijk, want ze is totaal niet te zwaar. Eerder het tegenovergestelde, al zegt ze altijd dat ze zichzelf te dik vindt.

Ik heb tegen Amelia gezegd dat ze het bericht moest negeren. Toen ze aarzelde heb ik haar telefoon gepakt en het bericht zelf gedeletet. Mensen kunnen echt gemeen zijn op social media, maar je moet je niet laten kisten door dat soort smerige dingen. Het was behoorlijk rigoureuus wat ik heb gedaan, ik weet het, maar het is de enige manier om ermee om te gaan. Ik wilde dat Amelia het zich niet zo aantrok.

Mijn telefoon piept weer, waardoor ik meten weer terug ben in het park en de koude avondlucht.

Pls schiet op, moet je echt zien

Mijn ergernis verdwijnt meteen. Arme Amelia, ze voelt zich vast afschuwelijk. Ik kan dan wel zeggen dat ze die valse boodschappen van SweetFreak moet negeren, maar het is heel akelig om niet te weten van wie ze komen. Het moet haast wel iemand zijn die haar kent... Maar wie heeft er zo'n hekel aan Amelia at hij of zij zoveel moeite doet?

Ik stuur haar een berichtje terug:

Ben onderweg x 😊❤️

In de hoop dat het berichtje Amelia oppept, loop ik het park door. Haastig ren ik langs de rand van het bos, rillend als ik in de donkere openingen tussen de bomen kijk, en ga

dan verder via een paar verlaten achterafstraatjes. Wanneer ik de hoek omsla bij de Duck en Dragon, een pub, passeer ik een stelletje tieners: een jongen van ongeveer mijn leeftijd en een meisje met roze haar dat eruitziet als achttien of zo. Het meisje draagt Dr. Martens met regenboogveters en de jongen twee verschillende sneakers, een grijze Adidas en een gele Nike met een groene swoosh.

Terwijl ik verder hol, vraag ik me af of hij ze zo draagt omdat hij het toevallig leuk vindt zo, of omdat hij geen nieuwe sneakers kan betalen.

Nog een paar straten, dan ben ik bij het rec. Dat ligt dichterbij Amelia's huis, net als het park dichterbij het mijne ligt. Hoewel het park volgens mij stukken beter is als ontmoetingsplek. In feite is het rec een oud clubgebouw dat een miljoen jaar geleden, toen mijn moeder een tiener was, werd gebruikt voor iets wat de Cornmouth Youth Club heette. Tegenwoordig komt niemand daar nog natuurlijk, op een paar bejaarden na om te bingoën en zo. Voor de deur staat een bushokje, ook niet meer in gebruik. De laatste keer dat er een bus is gestopt, moet ongeveer in dezelfde tijd zijn geweest als toen mijn moeder naar die jeugdclub ging.

Wanneer Amelia en ik afspreken bij het rec, bedoelen we dat bushokje.

Als ik er bijna ben, zie ik haar staan. Ze staat gebogen over haar telefoon. Haar lange, steile blonde haren vallen voor haar ogen. Ze zet ze nooit naar achteren vast, terwijl ik mijn krullen altijd en eeuwig in haarbanden loop te duwen.

'Hoi!' roep ik.

Ze kijkt op. Haar grote blauwe ogen glinsteren in het

lamplicht. Ze ziet er diep ellendig uit.

Ik ren naar haar toe. ‘Ik dacht dat “de gebruikelijke plek” het park was,’ zeg ik hijgend.

‘Dat was van de zomer,’ zegt ze snuffend. ‘Maar nu de school weer begonnen is, zien we elkaar hiér.’ Ze zegt het een beetje nukkig, alsof het iets is wat ik natuurlijk had kunnen weten. Even ben ik geïrriteerd, maar dan biggelt er een traan langs Amelia’s wang en weet ik weer waarom ik hier ben.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik. ‘Gaat het om SweetFreak? Heeft-ie weer een berichtje gestuurd?’

Amelia schudt haar hoofd. ‘Het gaat om Taylor. Hij heeft me nog steeds niet gebeld. Eigenlijk...’ zegt ze tussen het gesnik door. ‘Eigenlijk heeft hij me op álles ontvriend.’

‘O.’ Ik zucht inwendig. Is ze daardoor zo overstuurd? Ik snap het niet. Ik bedoel, zij en Taylor zijn maar een paar keer uit geweest. Niets serieus, zoals mijn zus en George, en toch is ze helemaal vol van hem. Maar het is sneu om haar zo te zien.

‘Ik zat te denken aan die berichtjes die ik heb gekregen van... van SweetFreak.’ Haar lippen trillen. ‘Zou Taylor die hebben gestuurd?’

Ik rimpel mijn neus. Het lijkt me niet logisch dat Taylor, die voor zover ik kan beoordelen totaal niet meer in Amelia geïnteresseerd is, haar plotseling vervelende berichtjes zou gaan sturen. Al zou Amelia dat liever hebben dan dat hij helemaal geen aandacht aan haar besteedt. Hoe dan ook, ze voelt zich al ellendig genoeg doordat die jongen haar negeert zonder dat ik daar nog eens over ga doorzeuren.

‘Ik weet het niet,’ zeg ik, terwijl ik iets probeer te beden-

ken om te zeggen waardoor ze niet nog erger overstuur raakt. ‘Het lijkt me niets voor hem.’

Of dat waar is weet ik natuurlijk niet. Ik heb Taylor een paar keer ontmoet, maar ik ken hem niet echt goed.

Amelia zit nog steeds te snuffen. Ze doet duidelijk haar best om niet opnieuw te gaan huilen. Ik vind het zo rot voor haar.

‘Gaat het?’ vraag ik.

‘Niet echt.’ Er biggelt nog een traan langs haar wang.

Ik knuffel haar even, waarna we op het roestige oude bankje van het bushokje gaan zitten.

Amelia’s vingers dwalen naar haar zilveren halskettinkje en het hartje dat eraan hangt. ‘Ik begrijp het gewoon niet. Taylor leek zo gelukkig.’ Ze zucht. ‘De laatste keer dat ik hem heb gezien, nam hij me mee naar de Spookhut bij het industrieterrein. Op de een of andere manier had hij een sleutel te pakken weten te krijgen, een heel eigenaardige met een doodshoofd op de kop. Het was echt griezelig. Ik was doodsbang, maar Taylor was heel lief, en we hebben gezoend en het was zó romantisch en toen heeft hij me dit kettinkje gegeven en... de dag daarop liet hij me vallen.’

Ik zucht. Ze heeft me dit verhaal al verschillende keren verteld. ‘Ik weet het, maar zo moet je niet denken. Jongens zijn nu eenmaal niet te volgen. Ze zijn gestoord.’

‘Hij zei dat hij een meisje had ontmoet dat model wil worden.’ Haar gezicht verschrompelt weer helemaal. ‘Dus nu wil hij natuurlijk niet meer met mij omgaan. Ik ben veel te dik en te lelijk.’

‘Nee, dat ben je niet.’

‘Jawel. Sorry hoor, maar jij hebt nog nooit een vriendje

gehad, dus jij snapt dat niet.'

'Natuurlijk snap –'

'Nee. Het is wel duidelijk. Ik was alleen maar goed genoeg tot hij een leuker meisje kon krijgen.'

Ik knijp mijn lippen op elkaar om niet tegen Amelia te zeggen dat ze er veel te veel achter zoekt. Taylor is duidelijk een idioot als hij niet bij haar wil zijn, dus waar maakt ze zich druk om? Wat is dat toch met Poppy en haar dat ze zo geobsedeerd zijn door die stomme relaties? Waarom houden ze zich niet met iets anders bezig, iets waar ze blij van worden? Weet je, ik zeg niet dat ik het nu allemaal zo goed voor elkaar heb, maar ik heb de hoofdrol in de schoolmusical, ik haal goede cijfers, en hoewel ik niet het populairste meisje van de klas ben, heb ik ook met niemand gedoe. Ik ben zeker niet kapot van een kerel met wie ik maar een paar keer heb gedatet, zoals Amelia. Of totaal in de put omdat ik het verknald heb, zoals mijn zus.

Ik leun achterover en laat haar praten, terwijl ze voor de zoveelste keer vertelt over haar laatste afspraakje met Taylor. Dat hij toch zo knap was met zijn donkere golvende haar en leren jasje, en dat als zij beter had gezoend of een sexyer jurkje had aangehad, hij haar misschien nog steeds leuk zou vinden. Ik zit te popelen om tegen haar te zeggen dat ze hem uit haar hoofd moet zetten, dat hij een loser is. Leuk om te zien, zeker. Populair, absoluut. Maar ondanks dat een loser.

'Hij is gek als hij jou niet wil,' zeg ik alleen maar.

Amelia kucht. 'Ik vroeg me, zeg maar, af of ik... nou ja, ik weet dat Jamie en Taylors broertje vrienden zijn, dus misschien zou jij een speelafpraak voor ze kunnen regelen.'

Ik zou dan met je mee kunnen gaan...'

Mijn mond valt open. 'Wil je serieus een speelafpraak van mijn broertje gebruiken om naar zijn huis te gaan?' Ik ben even stil. 'Je moet je wel heel rot voelen.' Dat is wat ik zeg, maar wat ik eigenlijk denk is dat het nogal egoïstisch is van Amelia om zoiets te vragen. Geen denken aan dat ik Jamie als een soort pion ga gebruiken om haar daar op slinkse wijze naar binnen te krijgen. Ik vind mijn broertje van zeven vaak heel irritant, met zijn ondeugende grijns en zijn constante geplaag, maar ik hou verschrikkelijk veel van hem. En ik weiger hem te gebruiken, alleen omdat Amelia zo graag wil dat het weer aan is met een stomme knul die haar tijd en haar tranen totaal niet waard is.

Wanneer ik haar aankijk en de zachte, huilerige blik in haar ogen zie, stijgt mijn ergernis. Ze is mijn beste vriendin en ik ben dol op haar, maar ze gedraagt zich soms echt als een prinses. De laatste tijd heb ik het gevoel dat we het alleen maar over haar hebben. Dat zeg ik natuurlijk niet in haar gezicht.

Ik probeer net te bedenken hoe ik haar Jamie-plan kan afwijzen zonder boos te worden, als ze ineens hardop kreunt.

'Laat maar. Sorry, het was een stom idee. Trouwens, het is toch niet zeker of Taylor wel thuis zou zijn. Hoewel, als ik daar eenmaal binnen ben, zou ik kunnen proberen om stiekem naar zijn kamer te gaan...' Ze kijkt me aan, ziet de uitdrukking op mijn gezicht en komt gelijk terug op wat ze heeft gezegd. 'Sorry, het is al goed. Ik red me wel.' Ze kijkt op haar telefoon. 'Het is al laat. Ik kan beter naar huis gaan. Bedankt dat je gekomen bent.'

Is dat het? Heb ik nu een maand huisarrest geriskeerd, alleen omdat Amelia zo nodig nog moest doorzeuren over Taylor?

Ik haal diep adem en probeer mijn irritatie weg te duwen. Ik kan haar niet laten zien wat ik denk. Dat is niet eerlijk tegenover haar. We zijn beste vriendinnen. Amelia is geweldig. Ze is er altijd voor me geweest, bijvoorbeeld toen we op schoolreis naar de London Dungeon waren geweest. Ik werd misselijk, en Amelia is twee uur lang bij me gebleven terwijl de rest lol maakte. Wat zegt mam ook weer altijd? Iets over dat iedereen recht heeft op zijn eigen werkelijkheid, en dat het belangrijk is om te proberen respect te hebben voor het gezichtspunt van een ander, ook al ben je het er niet mee eens.

Op dit moment is Amelia's werkelijkheid dat ze zich rot voelt én dat ze de hele week die vervelende NatterSnap-berichten voor haar kiezen heeft gekregen. Dus zeg ik niets, omhels haar alleen even bij wijze van afscheid en ren door de lege straten naar huis.

Een kwartier later hijs ik mezelf over de muur van de burenhun keukenaanbouw op. Ik ren eroverheen, spring over de schutting op ons schuurtje en klim de badkamer in, die gelukkig niet bezet is.

Terwijl ik op mijn tenen de overloop oversteek, hoor ik mijn moeder beneden aan de telefoon met een vriendin praten. Ze klaagt over de dode vogel die Rumble mee naar binnen heeft gesleept. Opeens doodmoe sluip ik naar mijn kamer, waarbij ik net als toen ik wegging over de krakende plek in de vloer heen stap. Uit Poppy's kamer komt geen enkel geluid. Ik kleed me vlug uit en stap in bed. Geeuwend

kijk ik op mijn telefoon. Niets van Amelia. Hopelijk betekent dat dat ze zich beter voelt. Ik leg de telefoon op het bureautje naast mijn bed. Het blauwe licht ervan schijnt op mijn geopende laptop.

Fronsend staar ik ernaar. Ik weet zo goed als zeker dat ik hem dicht heb gedaan voordat ik wegging. Of toch niet? Er kan ook niemand anders in huis aan hebben gezeten. Jamie ligt al uren te slapen. En als mijn moeder hier was geweest en had ontdekt dat ik niet in bed lag, zou de hel al losgebarsten zijn. Wat Poppy betreft... Als ik bedenken in wat voor stemming zij de laatste tijd is, zou ze me beslist hebben verklikt als ze had gemerkt dat ik weg was.

Binnen een paar seconden val ik in slaap, en ben ik de hele laptop vergeten. Pas tegen het eind van de volgende dag beseft ik wat er is gebeurd.

En stort mijn hele wereld in.

2

‘Carey!’ Ik schrik wakker van mams stem in mijn oor.

Wanneer ik mijn ogen opendoe, zie ik haar boven me hangen. Ze heeft haar werkkleren aan en is half opgemaakt, het ene oog compleet met eyeliner en een veeg lichtgrijze oogschaduw, het andere kaal.

‘Sta eens op!’ Ongeduldig schudt ze me bij mijn schouder heen en weer.

Ik grom en draai me om met het dekbed over mijn gezicht. Mam heeft de gordijnen al opengetrokken, en de zon schijnt fel naar binnen.

‘Alsjeblieft, Carey. Je moet Jamie naar school brengen. Ik heb vanochtend vroeg een vergadering.’

‘Kan Poppy dat niet doen?’ mopper ik.

‘Ze voelt zich niet lekker,’ zegt mam. ‘Buikgriep.’

‘Ja, vast.’

‘Ik moet gaan.’ Ik lig nog onder het dekbed, maar hoor mam door de kamer lopen. ‘Schiet op, Carey. Je moet over twintig minuten weg, anders is Jamie niet op tijd voor het schoolontbijt. En je moet zelf ook nog eten.’

‘Tijd zat,’ mompel ik. Maar mam is al weg.

Ik blijf nog een paar minuten liggen, dan duw ik het dekbed van me af en sta kreunend op. Ik schiet mijn schooluni-

form aan en ben vervolgens vijf minuten bezig om mijn haar te fatsoeneren met crème. Anders dan de rest van ons gezin heb ik een grote bos wilde krullen. Die moet elke ochtend getemd worden. Ik ben bijna klaar als Jamie binnen komt stormen. Zwaaiend met een plastic zwaard springt hij op en neer op mijn bed.

Heb ik al verteld dat Jamie bezeten is door een computerspelletje dat *Warriors of the Doom Wood* heet? Er is ook een stripverhaal van, en zelfs een saaie film. Daar zijn mam en ik in de zomervakantie met hem naartoe geweest.

‘Ik ben Sir Tamwin Star, jij mag Lady Pretzel-loser zijn.’ Jamie zwaait wild met het zwaard. Hij lacht, en zoals altijd krijgt hij dan kuiltjes in zijn wangen.

‘Pretzel-loser?’ vraag ik grinnikend. ‘Weet je zeker dat dat de goede naam is?’

‘Zoiets.’ Jamie draait rond op het bed en steekt zijn zwaard weer in de lucht. ‘Laat haar los, jij duivel!’ roept hij met een zogenaamd bekakt accent.

‘Aaargh!’ Ik deins achteruit alsof ik in gevaar ben.

Een bons op de muur tussen mijn kamer en die van Poppy. ‘Stil een beetje!’ horen we haar gedempt roepen. ‘Ik voel me niet lekker.’

Ik rol met mijn ogen. Mam is er misschien in getrapt, maar voor zover ik weet is er niets mis met mijn zus. Lichamelijk niet in elk geval. Haar zogenaamde buikgriep komt gewoon doordat George haar heeft gedumpt. ‘Kom op, Jamie, we gaan.’

Brullend springt mijn broertje op de grond, waarna hij de deur uit rent. Terwijl ik mijn schooltas pak, valt mijn oog weer op de open laptop op mijn bureau. Ik klap

hem dicht, en mijn gedachten flitsen naar gisteravond. Ik weet zeker dat ik hem had gesloten voordat ik er stiekem vandoor ging.

‘Carey!’ roept Jamie van beneden. ‘Schiet nou op!’

‘Oké, ik kom eraan!’ roep ik terug, en terwijl ik me de kamer uit haast, verdwijnt het laptopmysterie uit mijn hoofd.

Zodra ik de klas binnenkom, weet ik dat er iets mis is. Ik zie Amelia meteen. Ze zit op een tafeltje bij het raam, omringd door meisjes. Ze knikt wanneer Rose met een zachte, serieus klinkende stem iets zegt, waarbij haar glanzende, in een boblijn geknipte haren om haar hoofd zwaaien. Rose is een van de populairste meisjes van onze klas. Zelf ben ik trouwens niet zo’n fan van haar. De meesten vinden haar heel leuk, maar in mijn ogen is ze zo’n meisje dat doet alsof ze je vriendin is, maar van wie je nooit zeker weet of je op haar aan kunt. Ze doet ook mee aan *The Sound of Music* als moeder-overste, Maria’s baas als ze een non is aan het begin van het verhaal. Ik ben er vrij zeker van dat Rose graag Maria had willen zijn. Ze loopt de hele tijd tegen me te slijmen dat ze me zo goed vindt, maar ik voel dat ze ervan baalt dat ik die rol heb gekregen. Ze krijgt me in de gaten wanneer ik me naar het groepje toe haast, en haar rug verstijft. De meisjes die bij haar staan, praten allemaal door elkaar.

‘Ongelofelijk.’

‘Wie is die SweetFreak verdomme eigenlijk?’

‘Dit gaat te ver.’

De enige wie niets zegt, is Amelia. Ze kijkt me aan, en haar ogen schieten vol tranen als ze ziet hoe bezorgd ik kijk.

‘Kijk.’ Ze steekt me haar telefoon toe.

De meisjes draaien zich om, begroeten me met knikjes en veelbetekenende blikken. Het is misschien gemeen om te zeggen, maar ik ben ervan overtuigd dat ze alleen uit sensatiezucht om Amelia heen staan.

‘Het is heel erg, Carey,’ zeg Rose met een meewarig lachje. ‘Arme Amelia.’

Ik bereid me voor op weer zo’n gemeen, spottend, gemanipuleerd NatterSnap-filmpje, zoals de drie die Amelia deze week al heeft ontvangen. Maar dit keer is het beeld op het scherm zo schokkend, dat mijn adem letterlijk in mijn keel blijft steken. Het is dezelfde foto van Amelia als die in het varkensfilmpje, maar nu zijn haar ogen zo bewerkt dat ze heel groot en angstig lijken, en een lang kartelmes wordt langzaam langs haar keel gehaald. De huid wordt doorgesneden, en het bloed spuit eruit. Bij het filmpje hoort de volgende post:

Het effect wordt, zoals bij alles van NatterSnap, nog versterkt doordat het zo misselijkmakend realistisch is.

Rillend geef ik de telefoon terug. ‘Komt dit weer van SweetFreak?’ vraag ik.

Amelia knikt. Ze ziet bleek. Haar ogen zijn roodomrand

en ze ziet er ongelukkiger uit dan ik haar ooit heb gezien.

‘Niet te geloven dat ze zo ver gaat,’ zeg ik. Het klinkt hol. Te zwak voor de hatelijkheid van het bericht. Want we zijn allemaal wel gewend aan valse en krengerige berichtjes, maar dit is van een heel ander niveau.

De andere meisjes beginnen weer allemaal door elkaar te praten. Amelia kijkt me verward aan, dan vertrekt haar gezicht, en ze steekt haar armen naar me uit voor een knuffel. Natuurlijk pak ik haar meteen vast. Eerlijk gezegd ben ik behoorlijk van slag. Ik heb nog nooit zo iets gemeens gezien als dit. ‘Heb je het aan iemand verteld?’ vraag ik met mijn mond dicht bij haar oor. Ik bedoel een van haar superdrukbezette ouders. Ze woont bij haar moeder en stiefvader en ziet haar vader om de andere week. Als je naar die drie kijkt, lijkt mijn moeders carrière gewoon een leuke hobby.

‘Ik heb het aan Mrs Marchington verteld,’ komt Rose er bazig tussen. ‘Ze zou –’

‘Meisjes, achteruit alsjeblieft. Laat me erlangs.’ De korte stem van onze mentor galmt boven onze hoofden.

Mrs Marchington is geen docente met wie je een loopje neemt, dus gaan we aan de kant. Ik stap bij Amelia vandaan, maar niet al te ver. Tenslotte ben ik haar beste vriendin. Mrs Marchington beent door het klaslokaal naar ons toe. Amelia steekt haar telefoon uit, waarop de docente hem aanpakt. Haar gezicht verraadt weinig emotie terwijl ze naar het scherm kijkt, maar haar mond verstrakt iets, en ze knippert met haar ogen.

‘Kom met me mee, Amelia,’ beveelt ze.

Gehoorzaam gaat Amelia achter haar aan de klas uit. De

meisjes die bij haar stonden toen ik binnenkwam, beginnen opnieuw gedempt te kletsen, vooral over de mogelijke identiteit van SweetFreak. Ik zou me er waarschijnlijk bij aangesloten hebben, maar precies op dat moment komt Heath Sixsmith binnenstappen.

Heath speelt kapitein Von Trapp, de mannelijke hoofdrol in *The Sound of Music*. Een heleboel hoofden worden omgedraaid terwijl hij op me afloopt. Hij is lang, heeft donkerblond haar en scherpe jukbeenderen, en iedereen vindt hem de knapste jongen van ons jaar.

‘Hoi, Carey,’ zegt hij met een warme glimlach, waarna hij begint over een extra repetitie tijdens de lunchpauze. Ik luister niet echt. Vooral omdat ik bezorgd ben over Amelia, maar eerlijk gezegd geniet ik ook van de blikken die ik opvang van een eindje verderop in de klas. Rose is beslist jaloers. Haar donkere ogen schitteren als ze naar ons kijkt. Wanneer ze mijn blik vangt, gooit ze bewust nonchalant haar haren naar achteren. Een van de meisjes in haar groepje zegt iets en Rose knikt, plotseling buitengewoon geïnteresseerd in wat het andere meisje te vertellen heeft. Ja hoor, vast. Gewoonlijk is Rose alleen geïnteresseerd in haar eigen stemgeluid. Ze heeft constant een kiekje meisjes aan haar lippen hangen. Die grieten doen zelfs hun best om er hetzelfde uit te zien als zij: rommelig lang bobkapsel, offshouder shirtjes en enorme oorringen. Amelia en ik noemen hen de Rose-klonen.

Tegelijk met de herinnering aan hoe vaak we hierom hebben moeten lachen, komt de gedachte aan die arme Amelia weer boven. Ik vraag me af hoe het haar vergaat bij Mrs Marchington.

‘Het maakt mij niet uit hoe vaak we moeten repeteren,’ zegt Heath.

‘O, nee?’ vraag ik. Met moeite richt ik mijn aandacht weer op het gesprek.

‘Ja, ik wil acteur worden als ik van school af ben,’ zegt hij heel serieus.

‘Oké.’ Vlug kijk ik opzij. Rose en de Rose-klonen houden ons nog steeds in de gaten. Heath lijkt het niet te merken. Met een brede glimlach op zijn gezicht kijkt hij op me neer, terwijl hij vertelt over zijn neef die al op de toneelschool zit. Zou hij me leuk vinden? Hij heeft in elk geval geen haast om weer te vertrekken, ook al ligt zijn eigen klaslokaal helemaal aan de andere kant van de school.

Hoewel ik niet in hem geïnteresseerd ben, vind ik het wel een vleierende gedachte. Vanuit mijn ooghoek zie ik de jalouse blikken van sommige Rose-klonen, maar Rose zelf staat op haar telefoon te kijken. Heath kletst vrolijk verder over de musical, totdat Mrs Marchington weer binnen komt marcheren, en hij er vlug vandoor gaat.

‘Op jullie plaatsen, alsjeblieft,’ beveelt Mrs Marchington.

Ik steek mijn hand op. Waar zou Amelia zijn? Ik moet weten of het goed met haar gaat.

‘Waar is Amelia gebleven, *miss?*’ vraagt Rose, zonder de moeite te nemen eerst haar hand op te steken.

‘Ga zitten,’ zegt Mrs Marchington vinnig, de vraag negerend. ‘Jij ook, Carey. Schiet op, iedereen.’

Ik doe mijn hand omlaag en ga zitten. Arme Amelia. Waarschijnlijk hebben ze haar naar de rector gebracht zodat ze daar haar verhaal kan doen. Dat zal ze verschrikkelijk vinden. Maar misschien is het wel het beste. Wie

die SweetFreak ook mag zijn, hij of zij heeft het echt op haar gemunt. Niet dat onze rector veel kan doen aan wat er online gebeurt, natuurlijk. Er is geen enkel bewijs dat degene die achter die berichten zit, bij ons op school zit. Toch zal Amelia zich misschien beter voelen als ze weet dat dit serieus genomen wordt.

Amelia komt de hele ochtend niet meer terug, zelfs niet voor beeldende vorming, terwijl dat haar lievelingsvak is. Ze staat bekend om haar zelfgetekende verjaardagskaarten. Daar is ze heel goed in. Ze maakt er een extra grote versie van voor haar eindwerkstuk kunst. Ik weet dat al haar tekenspullen nog hier zijn, en dat ze thuis ook altijd met haar werkstuk bezig is. Dus als ze te erg van streek was om ze mee te nemen, moet het wel heel slecht met haar gaan.

In de pauze bel ik, maar ik krijg meteen haar voicemail. Daarom stuur ik haar een NatterSnap-bericht om te vragen hoe het met haar is. Als bijlage doe ik er een gifje bij van een katje met grote blauwe ogen. Amelia is dol op katjes. Ik hoop dat het haar een beetje kan opvrolijken.

Tijdens de lunchrepetitie voor *The Sound of Music* lukt het me om haar even uit mijn hoofd te zetten.

‘Raar eigenlijk, hè? Dat ik zogenaamd de vader ben van de eerste- en tweedeklassers die de kinderen spelen,’ zegt Heath tegen me, grijnzend van oor tot oor. ‘Ik zal die rol wel gekregen hebben omdat ik lang ben.’

‘Ja, en omdat je talent hebt,’ zeg ik met een lachje.

Hij bloost. Ik kijk de andere kant op, alsof ik me geneer voor dat complimentje. Ik probeer over te komen als iets meer dan gewoon aardig, zonder hem al te veel aan te

moedigen. Ik ben niet van plan iets met hem te beginnen, maar het kan geen kwaad nog even de schijn op te houden, vooral omdat ik Rose daar jaloers mee maak. Ik kan niet wachten om Amelia te vertellen wat er aan de hand is, maar ze belt de hele middag niet terug, dus stuur ik haar op weg naar huis nog een berichtje.

Wanneer ik thuiskom zit Poppy nog in pyjama. Ze speelt beelden van haar laptop af op de tv. Jamie is nog bij de naschoolse opvang. Mam haalt hem na haar werk op. Ik pak een mueslireep uit het keukenkastje en slenter de woonkamer binnen. Wanneer Poppy me in de gaten krijgt, draait ze haar rug naar me toe.

‘Wat is jouw probleem eigenlijk?’ vraag ik, onmiddellijk geïrriteerd.

‘Jij,’ snauwt ze, terwijl ze het volume hoger zet.

Ik heb geen zin om ruzie met haar te maken. Ze moet onderhand een keer normaal gaan doen. Dus sjok ik de trap op naar mijn kamer. Anderhalf uur later hoor ik mam en Jamie thuiskomen. Een uur daarna ga ik naar beneden, benieuwd wat we vanavond eten. Tot mijn verbazing is mam niet in de keuken. Ze zit in de woonkamer naast Poppy op de bank. Tegenover hen zitten twee politieagenten. Hun gezichten staan ernstig en draaien zich in mijn richting op het moment dat ik binnenkom.

‘O, Carey!’ Mam staat op. Ze trilt helemaal. ‘Ik wilde je net naar beneden roepen.’

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik geschrokken. ‘Is er iets met pap?’

Vreemd dat ik meteen aan die stomme vader van me denk. Meestal vergeet ik dat hij bestaat. Vijf jaar geleden

heeft hij ons in de steek gelaten, en op af en toe een berichtje na horen we nooit iets van hem.

‘Nee, lieverd.’ Mam bijt op haar lip. ‘Kom even zitten.’

Met een ongemakkelijk gevoel ga ik naast haar zitten. Net als Poppy, maar dan aan de andere kant. De oudere politieagent kijkt me strak aan. Hij heeft een gerimpeld gezicht met hangwangen en draagt een pak dat minstens een maat te groot is bij de schouders. Na een korte, gespannen stilte schraapt hij zijn keel.

‘Ik ben brigadier Carter en dit is...’ Hij wijst naar de vrouw naast hem. Ze is veel jonger en heeft kort, gitzwart haar en kleine, doordringende ogen. ‘Dit is agent Kapoor. We zouden graag even met je praten over een doodsbedreiging tegen Amelia Wilson die vanochtend is verschenen op het socialmediaplatform NatterSnap.’

‘Met mij?’ Ik staar hem aan. Wauw, Amelia’s ouders moeten wel helemaal razend geworden zijn van dat bericht. Ik weet zeker dat Amelia het verschrikkelijk vindt om erover te moeten praten, vooral met de politie.

‘Allereerst wil ik zeggen dat er een gezamenlijk initiatief is vanuit de gemeente en de plaatselijke scholen, dat prioriteit geeft aan tijdig ingrijpen in het kader van het zerotolerancebeleid op het gebied van dit soort pestgedrag en intimidatie.’ Brigadier Carter dreunt het op alsof hij het vanbuiten heeft geleerd.

Naast hem rolt agent Kapoor met haar ogen. ‘Het komt erop neer dat onze kostbare tijd regelmatig in beslag genomen wordt door jongelui die hun persoonlijke ruzietjes te ver doordrijven, en moeten leren dat zulke acties gevolgen hebben.’

‘Oké...’ zeg ik aarzelend. ‘Ik begrijp waarom u wilt uitzoeken wie dat bericht aan Amelia heeft gestuurd.’ Het beeld van het mes dat Amelia’s keel doorsnijdt, flitst door mijn hoofd. Ik knipper met mijn ogen om het weg te krijgen. ‘Maar waarom wilt u met mij praten? Ik weet van niets.’

Er valt een afschuwelijke stilte. Mam maakt een vreemd geluid, een soort onderdrukte snik. Poppy slaat haar arm om haar heen.

‘Ik vrees dat dat niet helemaal klopt,’ gaat brigadier Carter verder.

Ik frons mijn voorhoofd. Wat wil hij daarmee zeggen?

‘In godsnaam,’ bitst Poppy. ‘Ook al geef je niets om je beste vriendin, hoe kun je mam zoiets aandoen?’

‘Wat aandoen?’ Ik voel de ergernis in me groeien. ‘Waarom hou je niet gewoon je mond, Poppy?’

‘Waarom zeg jij niet –’

‘Laten we eerst even kijken naar waar we het over hebben.’ Met een strak gezicht geeft agent Kapoor mam een tablet aan. Er staat een screenshot op van de SweetFreak-doodsbedreiging die Amelia vanochtend heeft ontvangen. Poppy en ik kijken over mams schouder, terwijl ze over het scherm veegt om over te schakelen naar de videomodus en vervolgens op afspelen drukt. Op het scherm worden Amelia’s ogen groot van angst, terwijl het mes langzaam haar keel opensplijt. Bloed spuit eruit. Ik proef gal in mijn mond en kokhals. Het is nog net zo gruwelijk als de eerste keer dat ik het zag.

Mam draait haar hoofd weg. ‘Bah,’ zegt ze. ‘Ik kan er gewoon niet naar kijken.’

Ik kijk op naar de politieagent. Een ijskoude rilling van

angst trekt over mijn rug. Denken die agenten soms dat ik Amelia die doodsbedreiging heb gestuurd? ‘Ik heb hier niets mee te maken,’ zeg ik. Mijn maag knijpt samen. ‘Amelia is mijn beste vriendin.’

‘Zoals de brigadier al zei, klopt dat niet helemaal.’ Agent Kapoor vernauwt haar stekende oogjes. ‘We hebben de afzender kunnen achterhalen,’ zegt ze. ‘We weten wie dat bericht heeft verstuurd.’

De spanning in de kamer wordt ondraaglijk. Mijn wangen gloeien. Stom genoeg voel ik me schuldig, ook al heb ik niets gedaan waar ik me schuldig over zou moeten voelen.

Mam knijpt haar handen samen.

‘Ik... Ik begrijp het niet,’ stamel ik.

Poppy duwt de tablet voor mam langs naar mij toe. ‘Jij hebt dit gedaan,’ grauwte ze. ‘Dat is wat ze zeggen, stom kind.’

‘Nee.’ Mijn hoofd tolt. Ik wil ontelbare redenen opnoemen waarom het onmogelijk is dat ik zo’n walgelijk bericht heb gemaakt en verstuurd, maar mijn brein is één grote warboel.

De ogen van agent Kapoor laten me nog altijd niet los. ‘Het bericht is verstuurd vanaf een IP-adres dat gekoppeld is aan deze locatie. Vanaf een specifieke computer.’

Mijn mond valt open.

‘Jouw laptop,’ zegt mam met trillende lippen. ‘Ze zeggen dat dit afschuwelijke geval van **jouw** laptop komt.’

‘Die nooit van jouw kamer af komt,’ voegt Poppy eraan toe.

‘Met andere woorden,’ zegt agent Kapoor. ‘Het lijkt er heel sterk op dat die doodsbedreiging van jou komt, Carey.’

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *SweetFreak*

Verschenen bij Simon & Schuster

© 2017 Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marie-Louise van Dongen

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4937 5 (e-book 978 90 261 4938 2)

NUR 284, 285